

La calúmnia i la persecució

per ANTONI CASADELLÀ

Aquells homes antirepublicans que el dia 14 d'abril de 1931 es creien vençuts pel canvi de règim que acabava d'implantar-se amb el nom d'una república de treballadors, fins avui, davant les circumstàncies artificioses, es veien vencedors, i es creien que ja havia arribat l'hora de deixar infecundes totes aquelles migrades llibertats que la classe treballadora i la classe mitja havia obtingut amb la República del 14 d'abril, i tornaria a Espanya aquella funesta política d'aquell règim despòtic i de vergonya, en el qual sota el nom de «Dios, Patria y Rey», feia impossible a tota la classe humil, per la imposició del terror, des d'un poder format pel capital, el clergat i l'estat, tots aquells avenços socials de la cultura, la ciència, l'art i el treball, per tal que aquests senyors podessin viure fent totes les arbitrietats que els donés la gana, sobre la ignorància de la classe treballadora. Les conseqüències ignominioses d'aquests procediments, varen crear una Espanya inculta i miserable, la qual cosa està palesament registrada en la seva història, amb records de dolor i pàgines de sang.

Heus-ací, perquè el 14 d'abril, una gran majoria de ciutadans es sentien satisfets per la proclamació de la República, per creure's amb ella totalment acabada aquella història indecorosa de la monarquia. Avui, una gran part d'aquells que es sentien satisfets el 14 d'abril, es troben víctimes d'aquells que en dita diada es

creien vençuts per un canvi de règim en el qual aquests no hi compartien.

Es inexplicable que, àdhuc aquells homes que ho sacrificaren tot per la implantació de la segona República, avui encara existent aquest nom, es troben atropellats per la persecució i la calúmnia, que fins i tot ha arribat a les nostres portes, portada pels enemics de la República, sense altres finalitats que la venjança personal que els instiga en contra d'uns homes que lluiten per uns sentiments humans. Aquesta persecució infame que categòricament està prohibida per la Constitució espanyola, ha arribat a tal extrem que fins s'està fent impossible la vida d'uns ciutadans d'aquest poble, que ningú els pot demostrar la més mínima immoralitat per no haver-se aquests extralimitat ni poc ni molt de la Llei.

Com aquests, podríem demostrar altres casos, si el senyor censor ens ho permetés; però en fi, ho guardarem per un altre dia. Procedeixen d'uns homes que per la seva intransigència i mala fe, no fan altra cosa que acabar de forjar els sentiments d'aquells ciutadans que lluiten per amor a la justícia i a la humanitat, i crear-se nous enemics que, indiscutiblement per aquest camí que adopten aquests senyors, és un dels vitals per ajudar a precipitar el triomf al qual aspiren, els que més es troben atropellats.

Treballadors i ciutadans lliures! Unim-nos tots per tal de fer consistent aquella República social, la qual és desitjada per la majoria dels ciutadans d'Espanya.

la salvació de la seva pròpia ànima. L'egoisme capitalista té la seva més gran extensió dintre la societat catòlica. En matèria sexual domina el criteri que el pecat (?) amagat no tan sols és perdonat sinó que fins i tot és envejat. Molts dels que s'exclamen per la moralitat de la futura Piscina són aquells que han seguit amb tota fruïció el cèlebre Concurs de «La Bañista más bella y mejor presentada en maillot» organitzat per una revista gràfica madrilenya que he vist en mans de molts catòlics i de tot el cens fejecista. Després aquesta gent clamarà contra el nudisme i està afavorint un nudisme pornogràfic, una degeneració del nudisme i una degeneració de la pitjor mena. Falta només que les nostres empreses facin venir la Carbajal o bé anunciïn algun «vo-devil» teatral o cinematogràfic perquè acabin el taquillatge i fins no hi hagi lloc a la llotja de l'Ajuntament, d'aquest Ajuntament tan catòlic d'ara. I no penseu que el públic d'aquests espectacles sigui format per gent de baixa categoria social i intel·lectual, no. Seria molt sorprenent poder fer una estadística i veurieu que els senyors de l'ordre, la religió i la família formen la clientela principal d'aquesta mena d'espectacles, tal com succeeix als cabarets, dancings i altres de les grans ciutats. I no parlo de la permanent immoralitat del règim econòmic injust i antihumà que defensa amb braó la nostra gent d'ordre (?).

Ací tenim doncs exposada a grans trets la contextura moral dels qui s'erigeixen en impugnadors de la Piscina pel que fa referència a la seva moralitat. Tenen autoritat moral per fer-ho? Hem de fer-los cas? De cap manera. Ni tenen autoritat, perquè vulneren ells mateixos els preceptes dels quals es diuen defensors ni per tant podem fer cas de les seves hipòcrites lamentacions.

* * *

La Piscina vista per una dona

per TERESETA ROQUÉ

Agraeixo de tot cor les saludables advertències que un amic redactor m'adreçava des d'aquestes mateixes planes. No obstant estic ben convençuda que totes les accions dels qui ens sentim lliures, han d'estar presidides per la generositat i l'humanitarisme, no ja per convèncer l'endurida sensibilitat dels esperits reaccionaris, sinó per ésser fidels als nostres ideals de renovació i justícia amb els quals ha de forjar-se la nova humanitat.

Fent ús de l'amable acollida que ESQUERRA ha atorgat als meus modestos escrits, permeteu-me que tracti un altre punt referent a la Piscina: el que les dretes en diuen la moral.

Abans caldrà que fem una necessària divisió. Una cosa són els principis en què es basa tota moral i l'altra l'autoritat i l'ús que en fa la societat que n'exigeix llur compliment. Començant per aquesta darrera part, és indiscutible que els nostres catòlics, tan puritans en el que es refereix a la moral dels altres i tan oblidats de la seva, no tenen cap raó d'exigir-nos que complim el que ells trepitgen. En efecte, que queda de la moral cristiana? Caritat, Amor, Justícia, Pau? Res d'això!! Els uns senten l'afany dels diners i distribueixen els seus favors al 7 o al 8 % segons es pot. Altres els interessa més un benefici o un petit descompte que

ANÒNIMA DE TRANSPORTS

Servei de RECADER diari

OLOT-BARCELONA i RETORN

OLOT: Telèfon, 48

BARCELONA: JOAN ARIAS

Plaça del Born, 15 Telèfon, 13354